

хождалъ, една мечка излѣзла срещу него, хвърлила се отгоре му и започнала да го души. Той преживѣлъ голѣмъ страхъ. Когато мечката се отдалечила отъ него, той станалъ отъ земята, но отъ страхъ ослѣпѣлъ. Съ пипане едва успѣлъ да намѣри колибата си. Влѣзълъ вътре и започналъ да размишлява върху въпроса: Кой му е създалъ това изпитание — Богъ или сатаната? Ако Богъ му го е създалъ, каква целъ ималъ, какво искалъ отъ него? Ако пъкъ сатаната му е създалъ това изпитание, навѣрно той ималъ намѣрение да го унищожи, да не прѣска свѣтлина въ тъмния свѣтъ. Ако, наистина, сатаната му е устроилъ това премеждие, какъ той не е могълъ отдалечъ да забележи мечката и да я избѣгне. Значи, и въ него има нѣкаква вина. Дълго време размишлявалъ върху този въпросъ, искалъ самъ да си отговори, да знае, къде е истината. Единъ день, като седѣлъ предъ колибата си, покрай него минало нѣкакво живо същество, човѣкъ, който му проговорилъ съ мекъ, кроткъ гласъ: Братко, защо не се движишъ? — Не мога да се отдалечавамъ отъ колибата си, защото съмъ слѣпъ. — Искашъ ли да прогледашъ? — Това е най-голѣмото щастие за мене. Непознатиятъ човѣкъ веднага турилъ ржцетѣ си на очитѣ му, и той прогледалъ. Какво било очудването му, когато видѣлъ предъ себе си млада, красива мома, като ангелъ. Сърдцето му трепнало, и